

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

[விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை]

மலர்: 4 ★ இதழ்: 6 ★ ஆனி : 2025 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

புத்தரும் அவருடைய போதனைகளும்

வாருங்கள், புத்தரையும் அவரது போதனைகளையும் புரிந்துகொள்வோம்.

பெரும்பாலும் புத்தரின் உண்மையான ஆளுமையும், அவரது நன்மை பயக்கும் போதனைகளும் கூட, புராண மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விளக்கங்களின் மூடுபனியால் மறைக்கப்படுகிறது. இதை நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது; அனைவரின் நலனும் இதில்தான் உள்ளது.

கௌதம புத்தர் நம் நாட்டு வரலாற்றின் ஒரு தலைசிறந்த நபராக திகழ்ந்தார். அவரைப் பற்றியும் அவரது போதனைகளைப் பற்றியும் ஒருவர் கண்டறிய விரும்பினால், வேறொருவரின் வார்த்தைகளை அல்ல, அவருடைய சொந்த வார்த்தைகளின் உதவியை நாடுவது நல்லது. மற்றவர்கள் கூறும் கூற்றுகள், அவர்கள் தங்கள் சொந்த கண்ணோட்டங்களைப் பொறுத்து துல்லியமாகவோ துல்லியமற்றோ இருக்கலாம். பகவான் புத்தரின் மூல வார்த்தைகள் சுமார் 1500-2000 ஆண்டுகளாக நம் நாட்டில் அழிந்துவிட்டன. ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக, இங்கிருந்து அண்டை நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட அனைத்தும், அங்கு அதன் தூய வடிவத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டன. இவ்வளவு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, அது மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பியுள்ளது. நாம் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்தியாவின் இந்த விலைமதிப்பற்ற வரலாற்று இலக்கியத்தின் அறிவியல் ஆய்விலிருந்து பகவான் புத்தர் மற்றும் அவரது போதனைகள் பற்றிய பல உண்மைகள் தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன.

1. போதிசத்துவர் சித்தார்த்த கௌதமர் பல பிறவிகளின் கடின உழைப்பு மற்றும்

முயற்சியின் மூலம், பிறப்பு-இறப்பு என்னும் துன்பக் கடலைக் கடக்கத் தேவையான பாரமிதைகளை, தர்ம நற்பண்புகளைச் சேகரித்து, இந்த கடைசிப் பிறவியில், ஒரு புத்தராக, முழுமையாக ஞானம் பெற்றவராக ஆனார். இது யாருடைய அருளாலும் நடக்கவில்லை.

2. கோதம புத்தர் பகவான் (பாலி: பகவா) என்று அழைக்கப்பட்டார், அதாவது இன்றைய இந்தியப் பொது மொழியில் ஈஸ்வர் அல்லது பரமாத்மா என்று பொருள். இருப்பினும், 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அன்றாட மொழியில் இது முற்றிலும் மாறுபட்ட அர்த்தத்தைக் கொண்டிருந்தது. புத்தரின் இலக்கியம் இதனை தெளிவாகக் கூறுகிறது,

“பக்கராகோதி பகவா, பக்கதோசோதி பகவா, பக்கமோஹோதி பகவா.”

“பகவான் என்பவர் வேட்கை, வெறுப்பு மற்றும் மாயையை முற்றிலுமாக அழித்தவராவார்.”

இந்த நிலையை அடைவதன் மூலம், எவரும் பகவானாக முடியும்.

3. புத்தர் ஒரு தத்துவஞானி அல்ல, தத்துவ நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு பிரிவை அவர் ஏற்படுத்தவும் இல்லை. யாரோ ஒருவர் அவரிடம் உங்கள் தத்துவம் என்ன என்று கேட்டபோது, அவர், “திட்டிகதந்தி கோ, வச்ச, அபநீதமேதங் ததாகதஸ்ஸ..”

“வச்ச, ஊகக் கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஒரு ததாகதருள்(புத்தர்) நீக்கப்பட்டன...”

மக்கள் தங்கள் தத்துவ நம்பிக்கைகளில் உறுதியாக வேரூன்றியுள்ளனர் என்ற யதார்த்தத்தை அவர் முழுமையாக அறிந்திருந்தார்.

“ததேவ தாமஸா பராமாஸா அபினிவிஸ்ஸ வோஹரந்தி.

“அவர்கள் இதைப் பற்றுதலுடன்

உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.”

பற்றுதலால் அவர்கள் கண்முடித்தனமாக, தங்கள் சொந்த நம்பிக்கைகளை உண்மை என்றும், மற்றவர்களின் நம்பிக்கைகளைப் பொய் என்றும் கருதுகிறார்கள்.

“இதமேவ ஸச்சங் மோகமஞ்ஞந்தி”

“இதுதான் உண்மை, மற்ற அனைத்தும் பொய்.”

பிரபலமான தத்துவ நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் அறிவுசார் கற்பனைகள் அல்லது போதிய அனுபவங்கள் இன்மையின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. இதன் விளைவாக, அவை முற்றிலும் துல்லியமாக இல்லாததால் அவை நமக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும்.

“அத்தி மே அத்தாதி வா அஸ்ஸ ஸச்சதோ தேததோ திட்டி உப்பஜ்ஜதி.”

“என் ஆன்மா உள்ளது என்றும், அது உண்மைதான் என்றும், (உடல் மற்றும் மனம் தொடர்பான சில கற்பனைகளின் அடிப்படையில்) ஒரு தத்துவ நம்பிக்கை எழுகிறது.”

பின்னர் தன் மீதான ஆழமான பற்றுதலின் காரணமாக, நம்பிக்கை பரவுகிறது:

“அயங் அத்தா நிச்சோ துவோ ஸஸ்ஸதோ,

“ஆத்மா (ஆன்மா) நித்தியமானது, என்றென்றும் நிரந்தரமானது,

அவிபரிணாமதம்மோ - மாறாத இயல்புடையது. “ஸஸ்ஸதிஸமங் ததேவ டஸ்ஸதீ” - எனவே, பற்பல பிறவிகளாக, அது அப்படியே இருக்கும்.”

இது போன்ற அனைத்து தத்துவ நம்பிக்கைகள் குறித்தும் பகவான் புத்தர் கூறுவது இதுதான்,

“இதங் வுச்சதி, பிக்கவே, திட்டிகதங் - பிக்குகளே, இது ஒரு தவறான கருத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது; திட்டிகஹனங் - கண்ணோட்டங்களின் அடர்ந்த வனம், திட்டிகந்தாரங் - கண்ணோட்டங்களின் பாழான நிலம், திட்டிவிஸுகங் - கண்ணோட்டங்களின் சிதைவு, திட்டிவிப்பந்திதங் - கண்ணோட்டங்களின் ஊசலாட்டம், திட்டிசங்யோஜனங் - இது ஒரு அடிமைத்தனம், கண்ணோட்டங்களின் பிணைப்பு.

அத்தகைய நம்பிக்கைகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒருவர்,

‘ந பரிமுச்சதி துக்கஸ்மாதி வதாமி’ -

‘துன்பத்திலிருந்து விடுபடமாட்டார்’ என்று நான் சொல்கிறேன்.”

புத்தர் இதை மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் கூறுகிறார், அதற்கான காரணம் தெளிவாக

உள்ளது. நான் என்ற உணர்வு, அகந்தை வலுவாக இருக்கும் வரை, “நான்” மற்றும் “எனது” என்ற பற்று இருக்கும் வரை, ஒருவர் எப்படி எப்போதும் சுழலும் துன்பத்தின் சக்கரத்திலிருந்து விடுபட முடியும்? நான் என்ற இருப்பைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்த ஆழ்ந்த வேட்கையின் காரணமாக, ஒருவர் அத்தகைய கற்பனையான நம்பிக்கைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவராகவே இருக்கிறார். எனவே, இந்த சுய உணர்வு, ஒருவர் விரும்பும் ஒரு கற்பனைத் திறனின் காரணமாக, ஒருவரை ஏதோ ஒரு உலகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவராகவே வைத்திருக்கிறது. இந்த நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் ஆபத்தானவை மற்றும் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியவை என்று புத்தர் கூறியதற்கான காரணம் இதுதான்.

“மஞ்ஞிதங் பிக்கு ரோகோ, “பிக்கு, தவறான நம்பிக்கை ஒரு நோய், (அது ஒருவரை வாழ்நாள் முழுவதும் நோய்வாய்ப்பட வைத்திருக்கும்.)

மஞ்ஞிதங் கண்டோ, தவறான நம்பிக்கை என்பது ஒரு கொப்புளம், (அது வாழ்நாள் முழுவதும் சீழ்பிடித்துக்கொண்டே இருக்கும்).

“மஞ்ஞிதங் ஸல்லங், தவறான நம்பிக்கை ஒரு அம்பு.” (அது வாழ்நாள் முழுவதும் துளைத்து வலியைக் கொடுக்கும்).

தத்துவ நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் பிரிவுகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. மேலும் அத்தகைய நம்பிக்கைகளில் சிக்கியுள்ள பிரிவுகள் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அன்றைய இந்தியாவில் நாம் பார்க்கிறோம்,

“தேன கோ பன ஸமயேன” அந்த நாட்களில்

ஸம்பஹுலா நானாதித்தியஸமணப்ராஹ் மணபரிப்பாஜகா.

சமண, பிராமண அல்லது பரிபாஜக மரபுகளைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற மற்றும் மாறுபட்ட பிரிவுகள் இருந்தன.

ஸாவத்தியங் படிவஸ்ஸந்தி - ஸாவத்தியில் வசிப்பவர்,

நானாதிட்டிகா, அவர்கள் பல்வேறு தத்துவ நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர், நானாகந்திகா, அவர்கள் பல்வேறு கண்ணோட்டங்களையும் கருத்துக்களையும் கொண்டிருந்தனர், நானாருசிகா, அவர்கள் பல்வேறு ரசனைகளைக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும்,

நானாதிட்டிநிஸ்ஸயநிஸ்ஸிதா - அவர்கள் பல்வேறு தத்துவ நம்பிக்கைகளைச் சார்ந்திருந்தனர்.

தே பண்டனஜாதா கலஹஜாதா விவாதபன்னா, அவர்கள் சண்டையிடுவார்கள், விவாதம் செய்வார்கள், வாதிடுவார்கள்.

அஞ்ஞாமண்யம் - ஒருவருக்கொருவர் முகஸத்தீஹி விதுதந்தா விஹரந்தி.” மேலும் வாய்மொழி

ஈட்டிகளால் குத்தி காயப்படுத்துவார்கள்.

தத்துவ நம்பிக்கைகளில் சிக்கியிருக்கும் இத்தகைய மக்கள், தர்மம் பற்றிய உண்மையைக் கூடப் பார்க்கவில்லை, அதை அனுபவித்ததில்லை, ஆனால் அவர்கள் தம்மம் என்று கருதிய நம்பிக்கைகளை நம்புகிறார்கள். எனவே புத்தர் கூறினார்,

“தே அந்தா அச்சக்குகா - அவர்கள் பார்வையற்றவர்கள், ஞானக் கண்கள் இல்லாதவர்கள், எனவே, தே அத்தம்ந ஜானந்தி அனத்தம்ந ஜானந்தி - அவர்களுக்கு அர்த்தமோ அர்த்தமற்றதோ தெரியாது; தம்மம்ந ஜானந்தி அதம்மம்ந ஜானந்தி. “அவர்களுக்கு தர்மமோ, அதர்மமோ தெரியாது.”

இவ்வாறு, சாரத்தை சாரமாக அறியாமலோ, சாரமற்றதை சாரமற்றதாக அறியாமலோ, தம்மத்தை தம்மமாகவும், தம்மமற்றதைத் தம்மமற்றதாகவும் அறியாமலோ, அவர்கள் முடிவில்லாமல் வாதிட்டு சண்டையிடுகிறார்கள்.

அனுபவ மட்டத்தில் தர்மத்தைப் புரிந்துகொள்பவர் எப்படி இத்தகைய பயனற்ற மற்றும் அர்த்தமற்ற தத்துவ விவாதங்களில் சிக்கிக் கொள்ள முடியும்?

பகவான் புத்தர், தர்மத்தின் அனைத்து உலக மற்றும் ஆழ்நிலை விதிகளின் உண்மைகளையும் தாமாகவே அனுபவித்தார். எனவே, அவர் கண்ணோட்டங்களின் வாழ்க்கையை வாழவில்லை; மாறாக அறிவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார். நேரடியாக அனுபவிப்பதன் மூலம் உண்மையை அறிய மக்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். கேட்ட அல்லது படித்த ஒன்றின் மீது பற்று கொண்டு குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம் என்று அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

பயிற்சியாளர் அதை தானே அனுபவிக்கும் போது, அவருக்கு அறிவு பற்றிய ஒரு ‘தத்துவம்’ இருக்கும், ஒரு சரியான தத்துவம் இருக்கும். இல்லையெனில், அது வெறும் நம்பிக்கையின் தத்துவமாகவே இருக்கும்.

நேரடி அனுபவத்தின் மட்டத்தில் அது உணரப்பட்டவுடன், முழு புலன் உலகம் நிலையற்றது, துக்ககரமானது, ஆன்மா என்று ஒன்றில்லை என்பதை ஒருவர் உணர்வார். இதன் விளைவாக, அதன் மீதான பற்றுதல் மற்றும் அதனுடன் அடையாள உணர்வு இரண்டும் முடிவுக்கு வரும். சமநிலையின் அடிப்படையில், பற்றின்மை உணர்வு பலப்படுத்தப்படும். புத்தர் தத்துவஞானிகளின் தத்துவத்தை போதிக்கவில்லை, ஆனால் இந்த சுய அனுபவம் வாய்ந்த சரியான (சமயக்) தத்துவத்தை போதித்தார். நீங்கள் “பௌத்த

தத்துவம்” என்ற வார்த்தையைத் தேடினாலும், புத்தரின் வார்த்தைகளின் முழு தொகுப்பிலும் அதை எங்கும் காண முடியாது.

4. புத்தர் ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர் அல்ல, ஒரு பிரிவை நிறுவவும் இல்லை. சமணமாக இருந்தாலும் சரி, பிராமணமாக இருந்தாலும் சரி, பரிபாஜகமாக இருந்தாலும் சரி, அனைத்துப் பிரிவுகளும் நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை அவர் கண்டார். எனவே, அவை மனிதனின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் தடைகளாக இருக்கின்றன. அவை சமூகத்தின் நல்லிணக்கத்தில் தடைகளாக இருக்கின்றன. அவை பரஸ்பர சண்டைகள் மற்றும் சச்சரவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

5. புத்தர் ஒரு சிறந்த விஞ்ஞானி. அவர் தனிப்பட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அறிவியல் தர்மத்தைப் போதித்தார். மூடநம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரிவினைவாத தர்மத்தை அல்ல. அவரே தனது சொந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உண்மையை மிகவும் அறிவியல் பூர்வமாகப் பிரித்து, பகுப்பாய்வு செய்து, இயற்கையின் நித்திய விதிகளை உணர்ந்தார். இந்த உண்மைகளை தாங்களாகவே அனுபவிப்பதன் பலனைப் பெற மற்றவர்களை ஊக்குவித்தார். இதன் மூலம், மற்றவர்களுக்கு சரியான வழிகாட்டுதலை வழங்கினார்.

தம்மமே இயற்கையின் நித்திய விதியாகும். அதை வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவது என்பது தர்மத்தின் வாழ்க்கையை வாழ்வதாகும். இந்த தம்மம் உலகளாவியது மற்றும் காலமற்றது; அதாவது, இது நித்தியமானது, அது என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். இதற்கு எந்தப் பிரிவையும் தொடர்புபடுத்தவில்லை. தம்மம் அனைவருக்கும் சொந்தமானது. இந்து தம்மம், பௌத்த தம்மம் போன்ற ஒருங்கிணைந்த சொற்களிலிருந்து இந்து மற்றும் பௌத்தம் போன்ற தவறான பெயர்ச்சொற்களை நீக்கினால், தூய தம்மம் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும். இது இந்தியாவின் பழமையான, நித்திய அறிவியல் தம்மம்; இது தத்துவ அறிவுசார் மற்றும் வகுப்புவாத பிடிவாதத்தால் அவ்வப்போது தொலைந்து போகிறது.

இதன் உண்மையை யார் தூய அறிவியல் வழியில் ஆராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடிப்பார்களோ, அவர்கள் அதை மக்களின் நலனுக்காக மிகவும் கருணையுள்ள இதயத்துடன் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். பகவான் புத்தர் தர்மத்தின் மிகவும்

கருணையுள்ள போதகர். அவர் கற்பித்த அனைத்தும் “பௌத்த தர்மம்” அல்ல, “தம்மம்” என்று அழைக்கப்பட்டன. “பௌத்த” அல்லது “பௌத்த தர்மம்” என்ற வார்த்தை புத்தரின் முழு வார்த்தைகளிலும் காணப்படவில்லை. அவர் தனது போதனையை “தம்மம்” என்று அழைத்தது போலவே, அந்தப் போதனையைப் பின்பற்றுபவர்கள் தம்மிகோ, தம்மட்டோ, தம்மச்சாரி மற்றும் தம்மவிஹாரி என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

6. புத்தர் தன்னை ஒரு மருத்துவர், சிகிச்சையாளர் என்று அழைத்தார். அவர் உண்மையிலேயே ஒரு ஒப்பற்ற உளவியல் மருத்துவரே! ஒரு திறமையான மருத்துவரைப் போலவே, அவர் நோயைப் புரிந்துகொண்டு, நோய்க்கான காரணத்தைக் கண்டறிந்து, அந்த காரணத்தை நீக்குவதற்கான வழியைக் கண்டுபிடித்தார். துன்பப்படும் ஒருவருக்கு பிறப்பு, நோய், முதுமை மற்றும் இறப்பு, ஒருவர் விரும்பாததைப் பெறுவதோ அல்லது விரும்பியதைப் பெறாமல் இருப்பதோ ஆகியவற்றின் துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கான எளிய மற்றும் நேரடியான வழிகளைக் காட்டினார். அதைப் பயிற்சி செய்வதன் மூலம், தங்களை அவர்கள் இந்து அல்லது பௌத்தர் என்று அழைத்தாலும், அவர்கள் தங்களை ஒரு பிராமணர் அல்லது சூத்திரர் என்று அழைத்தாலும், அவர்கள் தங்களை ஒரு இந்தியர் அல்லது ஆங்கிலேயர் என்று அழைத்தாலும், அவர்கள் தங்களை ஒரு ஆன்மாவில் நம்பிக்கை கொண்டவர் அல்லது நம்பிக்கையற்றவர் என்று அழைத்தாலும், அல்லது அவர்கள் தங்களை கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர் அல்லது நம்பிக்கையற்றவர் என்று அழைத்தாலும் சரி, அதில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை, எவரும் துன்பத்திலிருந்து விடுபடலாம். பிரிவினை இல்லாத உலகளாவிய இயற்கை சனாதன தர்மம் யாருக்கும் பாகுபாடு காட்டாது. அதைப் பின்பற்றுபவர் மட்டுமே இயற்கை உண்மைகளை உணர்ந்து துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறார். ஒருவர் அதை எவ்வளவு அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்கிறாரோ, அவ்வளவு அதிகமாக துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்.

அந்த மகத்தான மருத்துவர், உருவாக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறும் செயல்முறையை விபஸ்ஸனா என்று அழைத்தார். விபஸ்ஸனா என்பது ஒரு சிறப்பு வழியில் பார்ப்பது, அடையாள மனப்பான்மையுடன் அல்ல, மாறாக சாட்சிபாவத்துடன், சமநிலையுடன் கவனிப்பது. ஒருவரின் உடலுக்குள் வெளிப்படும்

உண்மையை, எந்த தத்துவ நம்பிக்கையின் நிறத்தையும் அல்லது மூடநம்பிக்கையையும் அதற்குப் பயன்படுத்தாமல், அது உள்ளபடியே காண வேண்டும்.

இந்த ஒழுக்கத்தைப் பயிற்சி செய்ய, உடல் மற்றும் வாய்மொழி தவறான நடத்தைகளைத் தவிர்த்து, இயற்கையான சுவாச ஓட்டத்தைக் கவனிப்பதன் மூலம் மனதை ஒருமுகப்படுத்த பயிற்சி செய்யக் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது. பின்னர், ஒருவரின் ஞானத்தை, அதாவது, ஒருவரின் நேரடி அறிவை எழுப்புவதன் மூலம், தனக்குள் இருக்கும் உண்மையைக் கவனிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது.

ஒருவர் சீல (ஒழுக்க நடத்தை) மற்றும் சமாதி (மனதை அடக்குதல்) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஞானத்தை எழுப்பும் விபஸ்ஸனாவை பயிற்சி செய்யத் தொடங்கும்போது, மிக விரைவில் ஒருவர் மனம் மற்றும் உடலின் முழு உலகத்தையும் அதாவது நாம மற்றும் ரூபத்தை புரிந்துகொள்ளத் தொடங்குகிறார். இந்த இரண்டிற்கும் இடையிலான உள் இழுபறி தெளிவாகத் தொடங்குகிறது. இரண்டும் எவ்வாறு ஒன்றையொன்று பாதிக்கின்றன, மேலும் ஒன்றினால் மற்றொன்று தொடர்ந்து பலு பெறுகின்றன என்பது தெளிவாகிறது.

கண்கள், மூக்கு, காதுகள், நாக்கு, தோல் (தொடுதல்) மற்றும் மனம் ஆகிய ஆறு புலன்களும் அந்தந்தப் பொருட்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது மனம் மற்றும் உடல் மட்டத்தில் தொடங்கும் சலனத்தைக் கவனிக்கும்போது, தியானிப்பவர், மனதின் தன்மையை மிகத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையை அடைகிறார். சுகமான உணர்ச்சியை உணரும்போது ஏக்கத்துடனும், விரும்பத்தகாத உணர்ச்சியை உணரும்போது வெறுப்புடனும் எதிர்வினையாற்றும் போக்கு எவ்வளவு வலிமையானது என்பதை அவர் காண்கிறார். இந்தப் பற்றுதலின் பிடி எவ்வளவு உறுதியானது என்பதை அவர் கவனிக்கிறார். எவ்வளவு ஆபத்தானது!

இந்தப் போக்கின் காரணமாக, ஒருவர் சுகமான உணர்ச்சிகளைத் தேடி, பின்னர் அவற்றைப் பிடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறார், அதே நேரத்தில் விரும்பத்தகாத உணர்ச்சிகள் எழுவதைத் தடுக்கவும் முயற்சிக்கிறார். அவை எழுந்தால், உடனடியாக அவற்றை அகற்ற முயற்சிக்கிறார். இதனால், ஏக்கம் மற்றும் வெறுப்பு மீதான பற்று வலுவாகவே உள்ளது; இதன் அடிப்படையில், எண்ணற்ற மாசுகள் எழுவது மட்டுமல்லாமல், அவை பெருகிக்கொண்டே செல்கின்றன. மனதில்

இந்த மாசுகள் எழுவது துன்பமானது. ஆனால் அவை தொடர்ந்து பெருகிக்கொண்டே இருப்பது இன்னும் மோசமானதாகும்.

இது இயற்கையின் மாறாத விதி, அனைவருக்கும் பொருந்தும். ஒருவர் தன்னை இந்து அல்லது பௌத்தர் என்று அழைத்தாலும், இயற்கை வேறுபடுத்துவதில்லை. மனதில் அசுத்தங்களை உருவாக்குபவர் அமைதியற்றவராகவும் துயரமடைந்தவராகவும் மாறுகிறார். இது ஒரு உலகளாவிய நோய். அதிலிருந்து விடுபட, ஒருவர் ஏதேனும் ஒரு பிரிவில் தீட்சை பெற வேண்டிய அவசியமில்லை, அல்லது சில தத்துவ சித்தாந்தங்களை குருட்டுத்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும், ஒருவரை அவரது சாதி, கோத்திரம் அல்லது வர்க்கத்தின் அடிப்படையில் உயர்ந்தவராகவோ அல்லது தாழ்ந்தவராகவோ கருத வேண்டிய அவசியமில்லை. நோய் உலகளாவியது போலவே, சிகிச்சையும் உலகளாவியதாக இருக்க வேண்டும்.

இது மட்டுமே புத்தரின் போதனையாகும். தனக்குள் இருக்கும் உண்மையை சமநிலையுடன் கவனிக்கக் கற்றுக் கொள்ளும் எந்தவொரு நபரும் மாசுக்களின் வளர்ச்சியையும் பெருக்கத்தையும் நிறுத்த முடியும். மேலும் ஒருவர் முன்னேறும்போது, மாசுக்களை உருவாக்குவதைக் கூட நிறுத்த முடியும். பின்னர் பழைய மாசுக்கள் மேற்பரப்புக்கு வந்து கரையத் தொடங்கும். பாதையில் முன்னேறும்போது, ஒருவர் “கீனங் புராணங், நவங் நத்தி சம்பவங்” என்ற நிலையை அடைகிறார். பழையது (தொகுப்பு) முடிந்துவிட்டது, புதியது உருவாக்கப்படவில்லை.

நிலையற்ற, எப்போதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் முழு புலத்தையும் அனுபவித்து, அத்தகைய நபர் அதைக் கடந்து அந்த நித்திய, என்றென்றும் மாறாத அனுபவத்திற்கு செல்கிறார். அந்த நித்திய, நிரந்தர, அழிக்க முடியாத இறுதி உண்மையை அனுபவிக்கிறார். அதை ஒருவர் நிப்பான என்றோ, முக்தி அல்லது மோட்சம் என்றோ அழைக்கலாம். அத்தகைய நபர் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு சுழற்சியிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடுகிறார். அதாவது, ஒருவர் துன்பத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுபடுகிறார்கள்.

புத்தரின் நடைமுறை போதனைகளை எந்த ஒரு மரபின் மீதான நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளவோ நிராகரிக்கவோ கூடாது. அதைப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும், அதே நேரத்தில் இந்தப் பயிற்சியால் மனக் களங்கங்கள் குறைகிறதா

இல்லையா என்பதை ஒருவர் தொடர்ந்து சரிபார்க்க வேண்டும். இந்தப் பயிற்சியிலிருந்து உங்களுக்கு நேரடிப் பலன் கிடைக்கும் அளவுக்கு மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

இதுவே அந்த மாபெரும் அறிவியல் தர்ம ஆசிரியரின் தர்ம போதனை; அதே அறிவியல் போதனையின் பலத்தால், பண்டைய இந்தியா உலக ஆசானாக மதிக்கப்பட்டது. இன்றும் கூட, உலகில் எங்கும், இந்தப் போதனையை நடைமுறைப்படுத்துபவர் அதன் நேரடிப் பலனை அனுபவிக்க முடியும். அவர்கள் எந்தப் பிரிவிலும் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை, எந்த தத்துவ நம்பிக்கையுடனும் பற்றுதலை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அனுபவத்திலிருந்து எந்த உண்மை வெளிப்பட்டதோ, அதை இயற்கையான சனாதன தர்மமாக ஏற்றுக்கொண்டு, விடுதலைக்கான பாதையில் முன்னேறிச் செல்லுங்கள்.

ஒரு தியானி தூய தர்மத்தின் பாதையில் முன்னேறும்போது, பிரிவுகள், சாதிகள், வர்ணங்கள், கோத்திரங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களின் அடிப்படையில் சமூகம் பிளவுபடுவது பயனற்றது, அர்த்தமற்றது மற்றும் தீங்கு விளைவிப்பதாக அவர் காணத் தொடங்குகிறார். அனைவருக்கும் ஒரே நோய் இருப்பதை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்குகிறார். மனக் களங்கங்களால் நிரம்பியவர் ஒரு நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்று கூறப்படுகிறது; அதே நேரத்தில் அசுத்தங்களிலிருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டவர் மனநலப் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டவராகிறார். இங்கே பிரிவினை, அல்லது தத்துவ சித்தாந்தம், அல்லது வர்க்கம் மற்றும் சாதிப் பிரிவுகள் பற்றிய கேள்வி எங்கே? உண்மையில், இங்கே சடங்குகள் மற்றும் சம்பிரதாயங்கள் எதற்காக? இது ஒரு எளிய அறிவியல் விஷயம், இதை இந்த வழியில் பார்க்க வேண்டும். இதை இந்த வழியில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இதை இந்த வழியில் அனுபவிக்க வேண்டும்.

நாம் இதைச் செய்தால் மட்டுமே, புத்தரையும் அவரது போதனைகளையும் சரியான கண்ணோட்டத்தில் புரிந்து கொள்ள முடியும். இல்லையெனில் விவாத அரங்கில் நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தீங்கு விளைவிப்போம். இந்தத் தீங்கைத் தவிர்த்து, புத்தரைப் புரிந்துகொள்வோம், புத்தரின் போதனைகளைப் புரிந்துகொள்வோம், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் நமது நலனை அடைவோம்! ●